

Predmet C-695/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

22. prosinca 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Ujedinjena Kraljevina)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

15. prosinca 2020.

Tužitelj:

Fenix International Limited

Tuženik:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

FIRST-TIER TRIBUNAL

Broj tužbe: [omissis]

TAX CHAMBER (Prvostupanjski sud, Odjel za poreze, Ujedinjena Kraljevina)

IZMEĐU

FENIX INTERNATIONAL LIMITED

Tužitelj

-i-

COMMISSIONERS FOR

HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS (Porezna i carinska uprava, Ujedinjena Kraljevina)

Tuženik

[omissis]

RJEŠENJE

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Prvostupanjski sud, Odjel za poreze)

[*omissis*]

NALAŽE SE DA SE:

1. [*omissis*]
2. pitanje izloženo u Dodatku, koje se odnosi na valjanost prava Europske unije, uputi Sudu Europske unije radi donošenja prethodne odluke u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i člankom 86. stavkom 2. Sporazuma o povlačenju Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije i Europske zajednice za atomsku energiju;
3. predmetni postupak prekine dok Sud Europske unije ne donese odluku o pitanju [*omissis*] koje mu je upućeno ili do donošenja drugog rješenja;
4. [*omissis*]

[*omissis*]

SUDAC FIRST-TIER TAX TRIBUNALA (Prvostupanjski sud, Odjel za poreze)

15. prosinca 2020. [orig. str. 2.]

DODATAK

ZAHTEJEV FIRST-TIER TRIBUNALA (TAX CHAMBER) (PRVOSTUPANJSKI SUD, ODJEL ZA POREZE) UJEDINJENE KRALJEVINE ZA PRETHODNU ODLUKU U SKLADU S ČLANKOM 267. UGOVORA O FUNKCIONIRANJU EUROPSKE UNIJE

A. UVOD

1. Tax Chamber (Odjel za poreze) First-tier Tribunal (Prvostupanjski sud) (u daljnjem tekstu: Porezni sud UK-a) ovim zahtjevom za prethodnu odluku od Suda traži da odluči o valjanosti članka 9.a Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 282/2011 od 15. ožujka 2011. o utvrđivanju provedbenih mjera za Direktivu 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, kako je izmijenjena člankom 1. stavkom 1. točkom (c) Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 1042/2013 od 7. listopada 2013. (u daljnjem tekstu: članak 9.a).
2. Pitanje o valjanosti odnosi se na to nadilazi li doseg članka 9.a ono što dopušta članak 397. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o

zajedničkom sustavu poreza na dodanu (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u), koji predviđa da „Vijeće jednoglasno i na prijedlog Komisije donosi mjere potrebne za provedbu ove Direktive”.

3. Zahtjev je upućen u okviru spora koji je društvo Fenix International Limited (u daljnjem tekstu: Fenix), koje je za potrebe poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV) registrirano u Ujedinjenoj Kraljevini, pokrenulo protiv rješenja o PDV-u koje je donio Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Porezna i carinska uprava; u daljnjem tekstu: HMRC).

B. TUŽITELJ

4. Tužitelj (Fenix) na adresi www.onlyfans.com vodi internetski društveni medij poznat kao Only Fans (u daljnjem tekstu: platforma) te ima isključivu kontrolu nad platformom.

C. TUŽENIK

5. Tuženik (HMRC) je nadležan za ubiranje PDV-a i upravljanje njime u Ujedinjenoj Kraljevini.

D. SAŽETAK ČINJENIČNOG STANJA

6. Platforma je na raspolaganju „korisnicima” iz čitavog svijeta. Ti se korisnici dijele na „kreatore” i „obožavatelje”. Kreatori imaju profile na koje prenose i postavljaju sadržaje kao što su fotografije i video uraci. Oni ujedno mogu uživo *streamati* video sadržaje sa svojih web kamera te slati privatne poruke obožavateljima koji se na njih pretplate. Kreator određuje iznos mjesečne pretplate, mada Fenix određuje minimalan iznos i pretplate i napojnica.

7. Obožavatelji prenesenom sadržaju mogu pristupiti uplatama *ad hoc* ili plaćanjem mjesečne pretplate za kreatora čiji sadržaj žele gledati i/ili s kojim žele komunicirati. Obožavatelji usto mogu uplaćivati napojnice ili donacije, što je poznato kao „prikupljanje sredstava” te u zamjenu za što se ne isporučuje nikakav sadržaj.

8. Dakle, kreatori naplaćuju sadržaj i zarađuju novac od njega, a obožavatelji plaćaju novac za sadržaj. **[orig. str. 3.]**

9. Fenix na raspolaganje stavlja ne samo platformu, nego i kanal preko kojeg obožavatelji vrše uplate, a kreatori ih primaju. Fenix je odgovoran za prikupljanje i distribuciju uplata, za što koristi trećeg pružatelja platnih usluga. Fenix pružene usluge naplaćuje tako da kreatoru odbija 20 % (u daljnjem tekstu: odbitak) od zarade koju potonji ostvari od uplata obožavatelja. *[omissis]*.

10. Uplate koje obožavatelji izvršavaju odnosno kreatori primaju na njihovim se odnosnim bankovnim računima prikazuju kao uplate Fenixu odnosno od Fenixa.
11. Fenix je čitavo relevantno vrijeme na odbitak naplaćivao i obračunavao 20 % PDV-a.
12. Korištenje platformom je čitavo relevantno vrijeme bilo uređeno Fenixovim uvjetima korištenja (u daljnjem tekstu: uvjeti korištenja). Tijekom razdoblja obuhvaćenog rješenjem o PDV-u bilo je raznih verzija uvjeta korištenja. [*omissis*]
13. HMRC je 22. travnja 2020. Fenixu poslao rješenje o dugovanom PDV-u [*omissis*].
14. HMRC je bio, te još uvijek jest, mišljenja da je pravna osnova rješenja to da za Fenix treba smatrati da djeluje u svoje ime u smislu članka 9.a.
15. Fenix je 27. srpnja 2020. podnio tužbu osporavajući pravnu osnovu rješenja i iznos poreznog duga koji je njime utvrđen.
16. Što se tiče pravne osnove, Fenix navodi da je članak 9.a nevaljan i neprimjenjiv; nadalje, ili podredno, Fenix nije obuhvaćen pretpostavkom iz članka 9.a i/ili ju opovrgava.

HMRC nije ništa utvrdio u pogledu svojstva u kojem Fenix prema engleskom pravu djeluje u odnosu na platformu (to jest djeluje li kao posrednik ili kao nalogodavac). On je svoju odluku o razrezivanju PDV-a Fenixu donio isključivo na temelju članka 9.a. HMRC nije razmatrao samostalnu primjenu članka 28. Direktive o PDV-u (u daljnjem tekstu: članak 28.), neovisnu o članku 9.a (uključujući, konkretno, članak 9.a stavak 1. zadnji podstavak).

E. PRAVNI OKVIR

Zakonodavstvo Unije

Članak 113. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU), čiji sadržaj odgovara nekadašnjem članku 93. Ugovora o osnivanju Europske zajednice (u daljnjem tekstu: UEZ), propisuje:

„Vijeće, odlučujući jednoglasno, u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom te Gospodarskim i socijalnim odborom, donosi odredbe za usklađivanje zakonodavstva o porezu na promet, trošarinama i ostalim oblicima posrednih poreza u mjeri u kojoj je takvo usklađivanje nužno da bi se osigurala uspostava i funkcioniranje unutarnjeg tržišta i kako bi se izbjeglo narušavanje tržišnog natjecanja.” [orig. str. 4.]

Članak 291. UFEU-a propisuje:

- „1. Države članice donose sve mjere nacionalnog prava potrebne za provedbu pravno obvezujućih akata Unije.
2. Kad su potrebni jedinstveni uvjeti za provedbu pravno obvezujućih akata Unije, tim se aktima provedbene ovlasti dodjeljuju Komisiji ili Vijeću u posebnim valjano utemeljenim slučajevima i u slučajevima predviđenima u člancima 24. i 26. Ugovora o Europskoj uniji.
3. Za potrebe stavka 2. Europski parlament i Vijeće, uredbama, u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom, unaprijed utvrđuju pravila i opća načela za mehanizme kojima države članice nadziru izvršenje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji.
4. Riječ ‚provedben‘ u odgovarajućem rodu umeće se u naslov provedbenih akata.”
20. Vijeće je na temelju članka 113. UFEU-a i odredbi koje su mu prethodile usvojilo razne direktive o PDV-u, uključujući Direktivu o PDV-u (SL L 347, 11.12.2006., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.).
21. Članak 28. Direktive o PDV-u propisuje:
- „Kada porezni obveznik koji djeluje u vlastito ime ali za drugu osobu sudjeluje u isporuci usluga, smatrat će se da je sam primio i isporučio te usluge.”
22. Članak 397. Direktive o PDV-u propisuje:
- „Vijeće jednoglasno i na prijedlog Komisije donosi mjere potrebne za provedbu ove Direktive.”
23. Članak 397. Direktive o PDV-u naslijedio je članak 29.a Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet - zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL 1977., L 145, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Šesta direktiva). Članak 29.a Šeste direktive ubačen je člankom 1. stavkom 2. Direktive Vijeća 2004/7/EZ od 20. siječnja 2004. o izmjeni Direktive 77/388/EEZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost u pogledu dodjele provedbenih ovlasti za usvajanje odstupanja (SL L 27, 30.1.2004.).
24. Vijeće je na temelju članka 397. Direktive o PDV-u usvojilo Provedbenu uredbu Vijeća (EU) br. 282/2011 od 15. ožujka 2011. o utvrđivanju provedbenih mjera za Direktivu 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza

na dodanu vrijednost (preinaka) (SL L 77, 23.3.2011., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 375.).

25. Provedbena uredba Vijeća (EU) br. 282/2011 od 15. ožujka 2011. izmijenjena je člankom 1. stavkom 1. točkom (c) Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 1042/2013 od 7. listopada 2013. o izmjeni Provedbene uredbe (EU) br. 282/2011 o mjestu isporuke usluga (SL L 284, 26.10.2013., str. 1.), kojim je ubačen članak 9.a, koji propisuje: **[orig. str. 5.]**

„1. Za primjenu članka 28. Direktive 2006/112/EZ, ako se elektronički isporučene usluge isporučuju putem telekomunikacijske mreže, sučelja ili portala poput tržišta aplikacija, smatra se da porezni obveznik koji sudjeluje u toj isporuci djeluje u svoje ime, ali za račun pružatelja tih usluga osim ako je taj pružatelj izričito naznačen kao isporučitelj od strane tog poreznog obveznika i ako se to uključi u ugovorne aranžmane između stranaka.

Kako bi se moglo smatrati da je porezni obveznik izričito naveo pružatelja elektronički isporučenih usluga kao isporučitelja tih usluga, moraju se poštovati sljedeći uvjeti:

- (a) na računu koji izdaje ili na raspolaganje stavlja svaki porezni obveznik koji sudjeluje u isporuci elektronički isporučenih usluga moraju se navesti takve usluge i njihov isporučitelj;
- (b) na računu ili potvrdi koji se izdaju ili stavljaju na raspolaganje korisniku usluga moraju se navesti elektronički isporučene usluge i njihov isporučitelj.

Za potrebe ovog stavka, porezni obveznik koji, u pogledu isporuke elektronički isporučenih usluga, odobrava naplatu od korisnika usluga ili isporuku usluga ili utvrđuje opće uvjete isporuke ne smije izričito navesti drugu osobu kao isporučitelja tih usluga.

2. Stavak 1. primjenjuje se i kada se telefonske usluge koje se isporučuju putem interneta, uključujući govor putem internetskog protokola (VoIP), isporučuju putem telekomunikacijske mreže, sučelja ili portala poput tržišta aplikacija i pod istim uvjetima kako su utvrđeni u tom stavku.

3. Ovaj članak ne primjenjuje se na poreznog obveznika koji samo osigurava obradu plaćanja za elektronički isporučene usluge ili telefonske usluge koje se isporučuju putem interneta, uključujući govor putem IP mreže (VoIP), i ne sudjeluje u isporuci tih elektronički isporučenih usluga ili telefonskih usluga.”

Zakonodavstvo Ujedinjene Kraljevine

26. Provedbena uredba 282/2011/EU je čitavo relevantno vrijeme bila izravno primjenjiva u Ujedinjenoj Kraljevini (i diljem [Europske u]nije). Pitanja koja je uputio Porezni sud UK-a odnose se samo na valjanost članka 9.a. [**orig. str. 6.**]

F. SPOR U GLAVNOM POSTUPKU

Sažetak Fenixovih argumenata

27. Primjena članka 28. je člankom 9.a promijenjena u dvama bitnim pogledima, odnosno:

Kao prvo, njime je uvedena pretpostavka da platforma koja sudjeluje u isporuci određenih elektroničkih usluga djeluje u svoje ime i za račun pružatelja tih usluga. Drugim riječima, smatra se da je sama kupila i dalje isporučila te usluge pa mora obračunati PDV. Ta je pretpostavka oboriva samo ako su ispunjeni određeni uvjeti, primjerice ako je posrednik svojeg nalogodavca izričito naveo kao isporučitelja te je to uključeno u ugovorne aranžmane između stranaka.

Kao drugo, čak i ako je posrednikov nalogodavac naveden, sprječava obaranje pretpostavke ako digitalna platforma:

odobrava naplatu od korisnika usluga, ili

odobrava isporuku usluga, ili

utvrđuje opće uvjete isporuke.

28. Ukratko, čak i ako je jasno da se radi o posredovanju te je poznato tko je nalogodavac, članak 9.a predviđa novu fikciju da posrednik izvršava i prima isporuku. To bitno mijenja pristup odgovornosti posrednika za njihove radnje u području PDV-a. Oduzima strankama ugovornu slobodu te nadilazi članak 28.

29. Ta značajna promjena u odgovornosti posrednika čini izmjenu i/ili dopunu članka 28. jer dodaje pravila. Članak 9.a nije puka odredba za provedbu članka 28. kakvu dopušta članak 397. On nije puko pojašnjenje članka 28.

30. Članak 9.a odražava političku odluku da se i porezna obveza i porezni teret prebace na svaku internetsku platformu jer je pretpostavka koja je njime uvedena, iako tehnički oboriva, u praksi neoboriva s obzirom na širinu odredbi.

Sažetak HMRC-ovih argumenata

31. Članak 28. je širok i općenit. Očito je da ima, te mu se mora dati, neovisno značenje u pravu Unije. Članak 9.a pojašnjava to neovisno značenje u pravu Unije i/ili ga „pobliže određuje” u specifičnom kontekstu primjene članka

28. te pobliže određuje kada porezni obveznik „djeluje u svoje ime, ali za račun druge osobe”, kada u tom svojstvu „sudjeluje u isporuci [relevantnih] usluga” i, posljedično, kada se za poreznog obveznika „smatra da je sam primio i isporučio te usluge”.

32. Članak 9.a samo pojašnjava članak 28. Ne izmjenjuje ga. Ne odstupa od njega.
33. Ako je članak 9.a valjan, očito je da se primjenjuje na tužitelja i njegove djelatnosti te tužitelj ne može oboriti pretpostavku koja je njime uvedena, neovisno o tome je li Fenix djelovao kao posrednik.
34. Članak 9.a [orig. str. 7.]
- (i) u skladu je s glavnim općim ciljevima članka 28. i Direktive o PDV-u kao cjeline; te je
 - (ii) potreban i koristan za provedbu članka 28. i Direktive o PDV-u kao cjeline, a da ih ne dopunjava ili izmjenjuje.

Stoga se mora smatrati da je Vijeće člankom 9.a pobliže odredilo članak 28. i Direktivu o PDV-u kao cjelinu.

G. RAZLOZI ZBOG KOJIH POREZNI SUD UK-A SUDU UPUĆUJE PITANJE

35. [omissis] Porezni sud UK-a ima dvojbe u pogledu valjanosti članka 9.a te se stoga mora obratiti Sudu. Razlozi zbog kojih Porezni sud UK-a ima takve dvojbe izloženi su u sljedećim točkama¹.
36. Članak 9.a namijenjen je provedbi članka 28. Direktive o PDV-u, ali se vrlo uvjerljivo može tvrditi da on nije puka provedbena odredba.
37. Kako je nezavisni odvjetnik objasnio u predmetu C-427/12, Europska komisija/Europski parlament i Vijeće (mišljenje od 19. prosinca 2013., ECLI:EU:C:2013:871, [omissis]) provedbene mjere veoma su ograničenog dosega, u suprotnosti sa širim diskrecijskim prostorom u kontekstu delegiranog zakonodavstva².
38. [omissis] [Sud Europske unije] je ograničenja kojima provedbeno zakonodavstvo podliježe s obzirom na članak 291. UFEU-a razmatrao u predmetu C-65/13, Europski parlament/Europska komisija (presuda od 15.

¹ Porezni sud UK-a donio je obrazloženu odluku o Fenixovoj tužbi, čija je preslika priložena ovom Dodatku te koja je dostupna na adresi <http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2020/TC07971V.html>.

² Točke 62. i 63.

listopada 2014., ECLI:EU:C:2014:2289, [omissis]). Ukratko, odredba namijenjena provedbi zakonodavnog akta zakonita je samo ako ispunjava sljedeća tri kriterija:

- (1) sporna odredba mora „pošt[ovati] glavne opće ciljeve koje slijedi zakonodavni akt” koji navodno provodi;
- (2) sporna odredba mora biti „potrebn[a] [...] ili korisn[a] za provedbu” zakonodavnog akta koji navodno provodi;
- (3) sporna odredba „ne smije izmijeniti ili dopuniti zakonodavni akt, čak ni u njegovim dijelovima koji nisu ključni”.

39. Komunikacija Komisije Europskom parlamentu i Vijeću o provedbi članka 290. UFEU-a navodila je:

„[...] Kao drugo, treba istaknuti da autori novog Ugovora nisu na isti način zamislili doseg odnosnih dvaju članaka. Pojam delegiranog akta definiran je s obzirom na njegov doseg i posljedice – kao mjera koja dopunjava ili izmjenjuje dijelove koji nisu ključni – dok je pojam provedbenog akta, iako to nije nigdje izričito navedeno, definiran s obzirom na njegov smisao – a to je potreba za ujednačenim **[orig. str. 8.]** uvjetima za provedbu. Ta razlika posljedica je veoma različite prirode i opsega ovlasti koju Komisiji dodjeljuju odnosne dvije odredbe [...]

Komisija smatra da zakonodavac, kako bi odredio ‚dopunjava’ li neka mjera osnovni akt, treba ocijeniti dodaje li buduća mjera izričito nova neključna pravila koja mijenjaju okvir zakonodavnog akta, ostavljajući Komisiji marginu prosudbe. Ako to čini, može se smatrati da mjera ‚dopunjava’ osnovni akt. Nasuprot tomu, mjere koje su namijenjene samo davanju učinka postojećim pravilima osnovnog akta ne treba smatrati dopunskim mjerama.”³ [neslužbeni prijevod]

40. Iz toga jasno proizlazi da delegirani akti u smislu članka 290. UFEU-a mijenjaju pravni okvir te da postoji margina prosudbe, dok provedbeni akti u smislu članka 291. UFEU-a ne mijenjaju pravni okvir. To je u skladu s mišljenjem nezavisnog odvjetnika u [omissis] [predmet C-427/12] (vidjeti točku 37. *supra*).
41. Komisijin prijedlog članka 9.a predviđao je da se radi o „[...] isključivo tehničkoj mjeri [...], koja samo određuje način primjene već usvojenih

³ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu i Vijeću o provedbi članka 290. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, COM(2009) 673 *final*, Bruxelles, 9. prosinca 2009., stranice 3. i 4. (dostupna ovdje: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0673:FIN:EN:PDF>)

odredbi” te stoga nije provedena nikakva procjena utjecaja⁴. Izvorna verzija članka 9.a iz Prijedloga jest sadržavala pretpostavku, ali je bilo predviđeno da se ta pretpostavka primjenjuje „ako, u odnosu na krajnjeg potrošača, pružatelj usluge nije izričito naveden kao isporučitelj”⁵. To je u skladu s objašnjenjem u Prijedlogu da će se pretpostavka primjenjivati „ako nije drukčije predviđeno”⁶.

42. Konačni tekst članka 9.a znatno je drukčiji i mnogo opširniji od teksta u prijedlogu. U članku 28. govori se o poreznom obvezniku koji djeluje u svoje ime, ali, kako je izričito navedeno u Radnom dokumentu br. 885 Odbora za porez na dodanu vrijednost: uvođenje pretpostavke u članku 9.a značilo je da pretpostavka po pravilu treba „[...] vrijediti za sve pravne osobe”⁷.
43. Iz Deloitteovog izvješća iz 2016., kojim se Komisija vodila prilikom oblikovanja svojeg prijedloga izmjene Direktive o PDV-u iz 2016.⁸, jasno proizlazi da se „[c]ilj članka 9.a da se obveza za PDV prebaci na posrednika čini poželjnim. Države članice moraju pružiti dodatna pojašnjenja te zajedničko i obvezujuće tumačenje”⁹. **[orig. str. 9.]**
44. Valjano se može tvrditi da prebacivanje obveze nije tek tehnička mjera. To je ujedno bila promjena statusa *quo*, što sugerira da se vrlo uvjerljivo može tvrditi da se radilo o izmjeni, a ne o pukom pojašnjenju.

⁴ Prijedlog uredbe Vijeća o izmjeni Provedbene uredbe (EU) br. 282/2011 o mjestu isporuke usluga, COM(2012) 763 *final*, str. 3. (dostupan ovdje na engleskom: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52012PC0763&from=EN>) [neslužbeni prijevod]

⁵ *Ibid.*, str. 12. [neslužbeni prijevod]

⁶ *Ibid.*, str. 5. [neslužbeni prijevod]

⁷ Europska komisija, Radni dokument br. 885 Odbora za porez na dodanu vrijednost, Bruxelles, 9. listopada 2015., str. 4./5. (dostupan ovdje na engleskom: <https://circabc.europa.eu/sd/a/ab683366-67b5-4fee-b0a8-9c3eab0e713d/885%20-%20VAT%202015%20-%20Harmonised%20application%20of%20the%20presumption.pdf>) [neslužbeni prijevod]

⁸ Europska komisija, Prijedlog direktive Vijeća o izmjeni Direktive 2006/112/EZ i Direktive 2009/132/EZ u pogledu određenih obveza poreza na dodanu vrijednost za isporuke usluga i prodaju robe na daljinu, COM(2016) 757 *final*, 1. prosinca 2016. (dostupan ovdje na engleskom: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/com_2016_757_en.pdf) [neslužbeni prijevod]

⁹ Europska komisija, Aspekti prekogranične e-trgovine koji se odnose na PDV – mogućnosti za modernizaciju, konačno izvješće – grupa 3., Deloitte, studeni 2016., str. 203. i 204. (dostupno ovdje na engleskom: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/vat_aspects_cross-border_e-commerce_final_report_lot3.pdf) [neslužbeni prijevod]

45. Nadalje, iako Komisijin Prijedlog iz 2016. nije u konačnici rezultirao izmjenom članka 28., kako je predviđao, Odbor za ekonomska i monetarna pitanja je tijekom zakonodavnog savjetovanja (16. listopada 2017.)¹⁰ izvijestio sljedeće o Prijedlogu:

„Izvjestitelj pozdravlja izmjenu članka 28. koju je predložila Komisija, a u kojoj se navodi da su internetske platforme odgovorne za naplatu PDV-a pri isporučivanju usluga [...].”¹¹ (moje isticanje)

46. Iako nije poznato zašto Komisijin Prijedlog iz 2016. nije prihvaćen, sama činjenica da je došao do te faze te da se izvjestitelj složio da je izmjena bila potrebna ide u prilog tvrdnji da su postojale dvojbe u pogledu valjanosti članka 9.a.

47. Naposljetku, Sud je u predmetu C-464/10, *Etat Belge/Pierre Henfling* (presuda od 14. srpnja 2011., ECLI:EU:C:2011:489, [*omissis*]) utvrdio da članak 6. stavak 4. Šeste direktive, odredba koja je prethodila članku 28.:

„[...] stvara pravnu fikciju dvaju uzastupno izvršenih isporuka usluga. Prema toj fikciji, smatra se da je gospodarski subjekt koji sudjeluje u isporuci usluga te koji čini posrednika, kao prvo, primio odnosne usluge od gospodarskog subjekta za čiji račun djeluje, koji čini nalogodavca, te potom, kao drugo, te usluge sâm pružio klijentu. Iz toga proizlazi, kada je riječ o pravnom odnosu između nalogodavca i posrednika, da su njihove odnosne uloge pružatelja usluge i platitelja nominalno zamijenjene za potrebe PDV-a.”¹²

48. Sud je potom naveo:

*„Što se tiče djelatnosti ‚trafikanata‘ koja se razmatra u glavnom postupku, mora se istaknuti da unatoč tomu što uvjet iz članka 6. stavka 4. Šeste direktive da porezni obveznik mora djelovati u svoje ime, ali za račun drugoga **treba tumačiti s obzirom na ugovorni odnos o kojem je riječ**, kako proizlazi iz točke 40. ove presude, uredno funkcioniranje zajedničkog sustava o PDV-u uspostavljenog tom direktivom zahtijeva da **sud koji je uputio zahtjev konkretno provjeri, s obzirom na sve okolnosti slučaja, jesu li ti ‚trafikanti‘** prilikom prikupljanja oklada doista djelovali u svoje ime.”¹³ (moje isticanje)*

49. Pretpostavka iz članka 9.a uklanja obvezu da se u obzir uzme gospodarska i poslovna stvarnost i sve što to podrazumijeva.

¹⁰ A8-0307/2017

¹¹ Stranica 15./18.

¹² Točka 35.

¹³ Točka 42.

50. Vrlo se uvjerljivo može tvrditi da:

uvođenje pretpostavke u članku 9.a nije tehnička mjera, nego radikalna promjena; i da je

uvođenjem pretpostavke u članak 9.a promijenjen pravni okvir, i to znatno. To bi prema bilo kojem mjerilu činilo očitu pogrešku u provedbenoj uredbi. **[orig. str. 10.]**

H. PRETHODNO PITANJE

51. S obzirom na navedeno, First-tier Tribunal (Prvostupanjski sud) Sudu Europske unije upućuje sljedeće pitanje radi donošenja prethodne odluke u skladu s člankom 86. stavkom 2. Sporazuma o povlačenju i člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije:

„1. Je li članak 9.a Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 282/2011 od 15. ožujka 2011., koji je ubačen člankom 1. stavkom 1. točkom (c) Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 1042/2013 od 7. listopada 2013., nevaljan zato što je Vijeće njime dopunilo i/ili izmijenilo članak 28. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. i time prekoračilo provedbenu ovlast ili dužnost koju mu dodjeljuje članak 397. Direktive 2006/112/EZ?”

15. prosinca 2020.

PRILOG

[omissis] **[orig. str. 11.]**